

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΕΜΗΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Έν ὁδῷ Φλέσσα, ἀριθ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΗΛΙΘΕΤΑ 12 ΜΗΝΩΝ

Ἀπο τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Ἑσπεριακοῦ δρ. 6.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, ὑπὸ Μιχ. Ἰ. Γαλανοῦ.
— Ἐπίσκοποι καὶ κομματάρχαι, ὑπὸ Μιχ. Ἰ. Γαλανοῦ. — Ἄντ.
Τραυλιαντώνη. Ἐπὶ τῇ λιθάρια ἢ ἡ δύναμις τῆς κοινοπρα-
γίας. — Οὐδὲν ἄνευ ἐκκλησιαστικοῦ ἐλέγχου, ὑπὸ Ἀναπλαστοῦ.
— Τὰ ἐνοχλητικὰ προβλήματα τοῦ καθημερινοῦ βίου, ὑπὸ Μιχ. Ἰ. Γα-
λανοῦ. — Κατὰ τὸν Χρυσόστομον. — Διὰ τοῦς πολυπραγμονοῦντας περὶ
τῶν θείων κριμάτων. — Οἱ νέοι Ἀρχιεπίσκοποι. — Κήρυγμα α' Ἀ-
ναπλάσεως.

ΕΠΙ Τῇ ΕΥΚΑΙΡΙΑ: ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

Αἱ δημοτικαὶ ἐκλογαὶ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς ἀποδει-
κνύουσιν ἡπὸ δεκάπενθήμερου, ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ νεωτέ-
ρου Ἑλλήνες πρὸς τὴν κάλπην καὶ πρὸς τὴν ψήφον παρα-
μένει πάντοτε σφριγῶν καὶ ἀκμαῖον.

Προκειμένου περὶ οἰουδήποτε ἄλλου ζητήματος, μᾶς συν-
έχει μετὰ κράτους εἰδὸς τι μοιρολατρεῖαι, τὸ ὅποιον ἐνίστη
κινδυνεύει νὰ προσπελάσῃ εἰς τὰ ὅρια τῆς ἐγκυβερνήσεως. Πα-
σίγνωστον π. χ. ὅτι μιᾶς ἢ δύο ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν πόλεων τὰ
δημοτικὰ πράγματα εὐπροσωποῦσιν ὡς οὐδέποτε, ἰσχυρῶν
δ' ἄλλων εἶνε ὡς οὐδὲν ἀνεκτά. Αἱ λοιπαὶ πόλεις, ἤτοι τὸ
σύνολον περίπου τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων, εἶνε εἰς κατὰστα-
σιν, ὡς λέγω αἰσχροῦ, ἀλλ' ἀνομιμασθέντως θλιβεράν. Εἰς
τοὺς διαφόρους δήμους πρωτηγωνίστησαν πρὸ πάντων οἱ ὀδόν-
τες. Καὶ διὰ τοῦτο τὸ πλείστον τῶν προσόδων τῶν ὑπὲρ
τούτων διετέθη, καὶ τῶν συνομολογηθέντων δὲ δανείων κα-
λητέρα καὶ σκοπιμωτέρα χρήσις ἐθεωρήθη τὸ νὰ βοηθῶσι ταῦτα
ὡς ἱκανῶς εἰς τοὺς ἔχοντας τὰς σιαγόνας πλέον σιτοβάρος.

Καὶ ἡ μὲν πολιτεία τῶν κατὰ καιροὺς ἰσχυρῶν μετὰ τῶν
δορυφόρων αὐτῶν αὐτῇ ἦτο. Εἰς δὲ τὸ μέγα πλῆθος τῶν δη-
μοτῶν ἐκλογέων καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, ὡς πρέπει ἀν-

τάλλαγμα ἀνοχῆς μονοδικῆς καὶ ἀγαθότητος καὶ ἀντιλογε-
ρίαις, ἐδόθη λειψυδρία, σκότης, ἀκαθαρσία, φοιτισμός ὅχι πρὸς
διαφάνειαν τοῦ ἐκ τῶν πυρολαμπίδων, καὶ ἄλλα πικρόμυα,
ἰσάκεις κατὰ κανόνα δὲν ἦσαν χειρότερα.

Παρὰ πάντα ταῦτα ὅμως ὁ ὑπὲρ τῆς ψήφου ἐνθουσιασμός
μας διατηρήθη ἀμείωτος. Κατὰ τῆς παρεμονῆς βουλευτικῆς
καὶ δημοτικῆς ἐκλογῆς ὁ Ἑλλήν ψιφιδόρος φαίνεται πᾶ-
στεῶν ὅτι πρὸ τῆς ἐκλογικῆς τοῦ ἰδιώτου θὰ ὦρθε ἀρετή-
κτος καὶ τὸ ἄλλοτε ἄξιομα τοῦ βωμολοῦ παλίτου. Καὶ
ἐπειδὴ ἡ ὑπερηφάνεια αὐτῇ τῆς ψήφου, ὡς πᾶσα ὑπερηφά-
νεια, ἐμβάλλει λεληθῶς ἀπόνειάν τινα καὶ μέθην, δὲν εἶνε
διόλου ἄπορον ὅτι ἐν παρεμοναῖς ἐκλογῶν κινδυνεύοντες ὅλοι
νὰ φαινόμεθα ὅτι ἀποτελοῦμεν συρφετόν τινα καὶ ὄχλον με-
θυόντων.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν ἐλλείπει καὶ εἰς τὰς παρούσας
δημοτικὰς ἐκλογάς. Οἱ μὴ συγκαταβαίνοντες βαρβαρόνουνται
οἱ ὅημοι, καὶ αὐτοὶ μετ' αὐτῶν, δεινῶς ἀναταράσσονται καὶ
ὡς δαιμονισμένοι θορυβοῦσιν, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκλέξωσι
τοὺς μέλλοντας νὰ συνεχίσωσι τὴν βαρβαρίαν ἢ καὶ νὰ ἐπι-
τείνωσιν αὐτήν.

Ἀλλόκοτον εἶδος νόσου, μανία καταπληκτικῆ, ἀνωτέρα
κρίσεως κατατάξεως καὶ ἔξω παντὸς χαρακτηρισμοῦ, τὸ νὰ
ἐνθουσιᾷ τις καὶ τὸ πᾶν νὰ κινῇ, διὰ νὰ ἐξυκολουθήσῃ τῇ
καταστροφῇ τοῦ δήμου του· αὐτοκαταφρόνησις τις πλέον ἢ
ἀκαταλόγιστος, νὰ συγκινήται τις καὶ νὰ θορυβῇ καὶ νὰ ὠρύχ-
ται καὶ τὸ πᾶν ἀνίσταται νὰ κάμνῃ, πρῶτον δὲ τὸν ἑαυτὸν
του, διὰ νὰ συμπράξῃ εἰς θράμβον ἐκλογικῶν μέλλοντα νὰ
καταστήσῃ χειρότερος τοῦς ὅλους τοῦ τόπου του, καὶ ἐπειμέ-
τως ἐθλιώτερον τὸν βίον τοῦ ἑαυτοῦ του, τῶν γονέων του,
τῶν ἀδελφῶν του, τῆς συζύγου του, τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ
τῶν ἀπογόνων.

Παρατηρήσατε τοὺς δημότας Ἀθηναίων. Κατήντησαν νὰ
ἀγροῦν φέτος τὸ νερόν. Βισβόχονται ταυτικά τὴν σελήνην
εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἰς τὰ ὦτα, εἰς τοὺς ῥόθωνας, εἰς τὸ
στόμα, εἰς τὰς αἰχρῶσας τῶν, εἰς τὰ ὑπόχειρά των, εἰς τὰ
μαχειρεῖά των, εἰς τὰς κλίνας των, εἰς τὰ φαγητά των, εἰς
τὸν καφὲν των. Ἡ ἀγορὰ των μετὰ τὰς ἀκαθαρσίας καὶ τὰ

οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἄλλο πλὴν παρρησία, ἀλλὰ τρώγει καὶ τοὺς ἰδίους. Αἱ ἐπιθυμίαι αὐτῶν τὰς ἐπιθυμίας τῶν καὶ τοῖς ἀνταποδίδοντες νόμους καὶ θανάτους. Καὶ τὰ εἰσπρακτικά τοῦ δήμου λαφυραγωγούμενα καὶ ἐν τῇ χρεωκοπίᾳ τοῦ δήμου σκύδαυσις ψυχορραγούντων.

Τὴν καμίνον δὲ ὅλα ταῦτα οἱ κλεινοί, οἱ πολιτισμένοι καὶ τοῖς τοῦ κράτους δήμου τοῦ κράτους; Μεμφόμενοι ἀπὸ τῆς ἐπικρίσεως τῶν δημοτικῶν ἐλλογῶν, ὅταν δὲν ἀποφωρῶσι καθ' ὅλον κληρίαν. Κάτοικοι μεσημβρινῶς τόπου, φέρονται ὡς νὰ ἔχουσιν ἐγκλεισμένον τὸ εἶναι τῶν εἰς χιονοστιβάδας τῶν παγνόμενων χωρῶν. Ἄλλ' ἀρκεῖ νὰ σχηματῇ τὰ προανακρούσματά του ὁ ἐκλογικὸς κώδων, διὰ νὰ κολλήσῃ τὸ αἶμα εἰς τὸς φλέβας τῶν. Καὶ υπερθεμαίνονται ἀμέσως καὶ διεγείρονται καὶ ἐρεθίζονται καὶ κινούνται καὶ ὁρῶνται ἐν ἐνστάσει, ἐν ὀρέξει, ἐν ὁρμῇ, ἐν φωνῇ, ἐν κραυγῇ, ἐν βόῃ, ἐν ἀλαλαχμῇ, ἐν ὕμνῳ, ἐν λύτῃ, ἐν ἱππεύῃ, με πυρετὸν ἐξάφνης, μανιακώτεροι μαχομένων. Καὶ ὅλοι αἱ ὑπουδότητες, καὶ ὅλοι αἱ ἐπιτηδεύοντες, καὶ αἱ μηχανορραφίαι καὶ αἱ ἐπιμεταλλεύσεις εἰς πολλὰ κίνησιν, εἰς ἐντασιν ὑπερτάτην. Καὶ γαργαλίζουσιν οἱ διευθύνοντες τὰ στρατόπεδα τὴν ματαιότητα τῶν οἰοκυριῶν, καὶ διερεθίζουσι τὸν ἐργαζόμενον τοῦ λαοῦ, κατὰ τὰς κυριακὰς ἀπειθήσεις, χωρὶς νὰ σέβωνται ἐαίνους, χωρὶς ν' ἀγαπῶσι τοῦτον. Ὅλοι καὶ ὅλα αἱ ἐν ὅργανα καὶ μέσα πρὸς ἐπιτυχίαν, με προσορισμὸν νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐπαύριον τῆς νίκης. Ἀπαρμήλαιοι ἀριστοτέχναι τῶν ἐκλογικῶν τερεπίων, ὅλα ἔσαν ἱκανοὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου νὰ καταπλήξωσιν ἕνα Βίσμαρκ, καὶ ν' ἀπελπίσωσιν ἕνα Μεταρλίν.

Παραμυρή: πρὸς τὴν ἐκλογικὴν εἰκόνα τῆς πρωτεύουσας εἶνε καὶ ἡ τῶν ἐπαρχιῶν. Τὰ αὐτὰ μηχανήματα, αἱ αὐταὶ ἀπάται καὶ πλεονεξίαι, τὰ αὐτὰ ψέδη, αἱ αὐταὶ ἀνισορροπίαι καὶ ἐπιμεταλλεύσεις, σαγήναι καὶ ἀμφίβληστροι καὶ ἡ κτύπος καὶ καὶ ὁδοὶ, ἐπαγγελίων γαργαλισμοί, ἀπειλῶν εἰσπλάσεις, καὶ σατανικοὶ καὶ ἐπαιτήτων ἐκβιασμοί. Ὅλοι αἱ εὐνοιοὶ καὶ τὰ προνόμια εἰς τοὺς ἡμετέρους καὶ ὅλα τὰ αἰσῶτα εἰς τοὺς ἀντιθέτους. Οὐδὲν φυσικώτερον τοῦ νὰ φέρονται ὡς τύραννοι οἱ ἡμέτεροι, οὐδὲν ἐγκληματικώτερον τοῦ νὰ ἀμύνονται οἱ ἀντίπαλοι. Χωρὶς, νῆσι, πόλεις, εἰς σάλον πολλὸν καὶ ἀναστάσεις. Ὅμοιον μένος ἐν ὥρᾳ πολέμου ὅλ' ὅλα ἀπάτητον τὴν χώραν μας. Ὅλοι γενναῖοι, ἐμψύχοι, ἀκούραστοι, τολμηροί, με στρατηγικὴν ὑπερτάτην, ἡνωμένην με τὸν λαόν ἀπαρμήλαιοι.

Νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐνταταμέναι ὅλοι αἱ δυνάμεις, ἄνευ κοπώσεως, ἐν ἐνεργείᾳ ἀδιαλείπτῃ, ἥτις ἐξάπτει μᾶλλον καὶ κορυφώνει τὴν προθυμίαν. Οἱ ἀκούουσι ἐφάρμυλοι τῶν ἀρχηγῶν. Ἀέννας, σφοδρά, μανικῇ, ὑπερταταμένη κίνησις ὅλων τῶν ἐξουσιῶν καὶ ὅλων τῶν ιδιωτῶν. Ἐν δόλῳ ὑπερόχῳ, ἐν θρασυτέρῃ ἀπαρακλύσει. Ἐκαστον καθ' ὅσον χρησιμεύει, καὶ ὅπως κρίνεται συμφορώτερον. Οἷα τεραστία κατανάλωσις τῆς εὐφυίας καὶ τῆς δραστηριότητος, διὰ νὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν φθίρην τῶν δῆμων, τὴν ἀθλιότητα τῶν πόλεων καὶ τὴν ἀνυπολόγιστον βλάβην καὶ ζημίαν ὅλων, νικημένων καὶ νικητῶν!

Διότι ὁ νικητὴς τῆς σήμερον ὅλ' εἶνε ὁ νικημένος τῆς αὔριον.

Διότι εἰς τὰς πονηρὰς ἀμίλλας κατὰ τὸ ἀρχαῖον λόγιον, εἶνε ἀθλιώτερος ὁ νικητής.

Διότι ὅπου ὁλόκληρος ὁ δῆμος καταστρέφεται, ἕκαστος δημότης μετὰ τὴν σφαῖραν τοῦ ὅλ' ἀποκρίσθαι τὴν οὐδαιότητα τῶν ἐρεπίων τοῦ, καὶ ὅλ' ἀποκρίσθαι εἰς τὴν βῆλιν τοῦ τὰ κτυπήματα τῶν καταπιπτόντων συντρεμμάτων.

Ἄδικοι ἐν τούτοις ὅλ' ἔτο ἂν δὲν ἀνωμολόγησι τις ὅτι αἱ ἐπικρίσεις δημοτικῶν ἐλλογῶν παρουσιάζουσι βελτίους σχετικῶς καὶ μᾶλλον παρηγόρους ὄρους. Ὅχι ἐξ αἰτίας τῶν πολιτευομένων· αὐτοὶ δὲν ἀπέμεινον κομμίαν ἀπὸ τῆς συνθηκῆς τῶν, καὶ ὅλον τὸ τελούμενον σήμερον κακὸν εἰς τοὺς ἐργασμούς τούτων καὶ τὰς ἰδιωτελείας καὶ τὴν πύρρην ἔχει τὴν αἰτίαν· ἀλλ' ἐνεκα τῶν πολιτῶν, ἥτοι τοῦ συνεισμοῦ καὶ τῆς ἀννήψεως καὶ τῆς ἀνατελλούσης ὀρθοπροσένης ἱκανοῦ μέρους ἐξ αὐτῶν. Ποιά τις ἡμῶν τις, ἀπογοητεύσεως τόσαι καὶ διδάγματα περὶ ἡμῶν καὶ συμφορῶν, ἡλάνθωσαν τὸ ἐκλογικὸν κράτος τῶν ραβδούχων καὶ τῶν παλληκαριῶν, καὶ ἕκαστον νὰ προβάλλωσιν ἐνισχυτὴν καὶ ὑποψηφιότητα ἀποδίδουσαι εἰς τὴν ἀπατήριστην καὶ ἀγνήν ἐξυπηρέτησιν τῶν δημοτικῶν συμφερόντων.

Οὕτως ἡ παρήγορος ζύμωσις ἤρξατο. Καὶ ὅπου δεσπόζει ἐστὶ πανοσιγῆς ἡ φυλότης τῶν ἐκλογικῶν ἡθῶν τοῦ παρελθόντος, ὑπάρχουσιν ἱκανοὶ πολῖται, καταλαμβανόμενοι ὑπὸ βδελυγμῆς καὶ ἀποτροπισμοῦ. Ἀς ἐλπίζωμεν ὅτι μετὰ τὴν ἀνατέλλουσιν αὐτὴν τροπὴν τῆς κοινῆς γνώμης, ἥτις ὅλ' ἀναρρύνῃ τὴν ὑπὲρ τῶν κοινῶν ὁρᾶν στοιχείων χρηστέτερων, καὶ με συστηματικὴν τινὰ δόξακαλίαν τῶν πολιτῶν ἐκ μέρους δικήνων σωμμάτων, δὲν ὅλ' βροδύνωσι νὰ ἐπικριθῇσιν καὶ πρὸς ἡμῖν ἐκλογικῶν ἐχρῶσι ὡς σκοπὸν τὴν πραγματικὴν προστασίαν καὶ προστασίαν τῶν δῆμων, καὶ ὅχι ὡς ἐν τῇ παρελθόντι, καὶ σήμερον δ' ἔτι, τὴν χρεωκοπίαν καὶ τὸν ὀλεθρον αὐτῶν.

Τὸ πνεῦμα καὶ ὁ τρόπος τῶν ἐκλογῶν εἰς συνταγματικὰ κράτη δεικνύει τὸν πολιτικὸν τῶν ἐν αὐτοῖς λαῶν. Τὸ πνεῦμα καὶ ὁ τρόπος ὅχι τῶν γραπτῶν θεσμῶν, ἀλλὰ τῆς ἐμπράκτου ἐνασχέσεως τοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος ὑπὸ τῶν προνομιῶν καὶ χρηστῶν πολιτῶν. Ἀς ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν ἡπείχει πολὺ ὁ καιρὸς, κατὰ τὸν ὅποιον ὁ ἐλληνικὸς λαός, ἀπαλλασσόμενος ἀρχηγῶν πλάνων, οἵτινες δὲν θερμαίνονται ὑπ' εὐδαιμονίας εὐγενεῶς φιλοδοξίας, καὶ τάσεων εἰς ἐαυτὸν προστασίας ἰδιωτῶν, ὅλ' ἐλπίσθαι νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἐκλογικὸν σφαιρίδιον ὡς δυνάμιν ἀληθοῦς ἐλευθερίας καὶ ζωῆς, καὶ ὅχι ὡς ὅλον ἀλληλοσπαράγμου καὶ αὐτοκτονίας.

Μιχ. Γ. Γαλανός

ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΜΑΤΑΡΧΑΙ

Ὅλ' ἐλυποῦμεν, ἂν παρεξήγει τις τὸν τίτλον.

Ἐγὼ δὲν συμμερίζομαι τὰ θρηλούμενα περὶ τινῶν ἐκ τῶν ἐπισκόπων ἡμῶν, ὅτι δῆθεν παρέχουσιν πολλὰ καὶ πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς εὐνοούμενους ὑπ' αὐτῶν πολιτικούς καὶ κοινοματάρχας.

Πολλοὶ ἐκ τῶν λαϊκῶν νομίζουσιν ὅτι ἐλαφρύνουσιν τὴν ἰδικὴν τῶν βῆλιν, ἂν παραστήσωσιν ὅτι ὑπάρχουσιν κληρικοί, τῶν ὁποίων οἱ ὅμοι βασιλεύουσιν περισσώτερα βύρη.

Καὶ παραδέχομαι μὲν ὅτι εἰς συνθήκας καιροῦς μερικοὶ ἀπὸ τοῦ ἐπισκόπου μας δὲν ἀντέχουν πάντοτε εἰς τὸν πειρασμὸν ν' ἀρνηθῶν μίαν χειροτονίαν διακόνου ἢ ἱερέως, τὸν ὅποιον μόνον ἰσχυρὸς τις τῆς ἡμέρας δύναται νὰ θεωρῇ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦτο, ἐπὶ μόνῳ τῇ λόγῳ ὅτι κατέστη ἀνίκανος πρὸς οἰονδήποτε ἄλλο ἔργον· ὁμοιογῶς δὲν συγγράφω ὅτι ἐν καιρῷ ἐκλογῶν οἱ ἐπισκοποὶ μας, ἀνεξαιρέτως ὅλοι, εἶνε τελείως ἀμερόληπτοι, καὶ ἀνώτεροι κομματικῶν μεροληψιῶν καὶ προτιμήσεων καὶ χαρίτων. Ἀφοῦ καὶ ἐκεῖνοι ἐξ αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἄλλοτε ἦσαν δισθόητοι διὰ τοιαύτην ἀδυναμίαν, ἀπὸ καιροῦ ἐπέστησαν ὅτι καλῆτερον καὶ διὰ τοῦ ἰδίου εἶνε νὰ ἡσυχάζουν καὶ νὰ ἀπέχουν ἀπὸ τοῦ ἐκλογικοῦ σάλου.

Τὴν ζήτησιν λοιπὴν διὰ τοῦ ἄρθρου μου;

Νὰ προβάλλω εὐλαβῶς καὶ εὐσεβῶς εἰς τινὰς τῶν ἐπισκόπων μας ὡς ὑπόδειγμα καὶ πρότυπον, ἂν ὅχι τοὺς ὑπερέχοντας, ἀλλὰ τοὺς ἀχίς τοὺς τελευταίους ἐκ τῶν κοινοματάρχων μας.

Καὶ ἀπετόλμησα νὰ διανοηθῶ καὶ τὸ τοιοῦτον; Δὲν εἶνε ἀσεβὲς καὶ νὰ γίνῃται τοῦλάχιστον λόγος τις περὶ ἐπισκόπου συγγενικοῦ με κοινοματάρχην;

Διατὶ ἀσεβὲς;

Μὴ ὁ ἱερός Χρυσόστομος δὲν ἐφώναζεν εἰς τοὺς ἀκροτάτους τοῦ, ὅτι ἡῦχετο νὰ δεικνύσιν αὐτοὶ πρὸς τὸν Χριστὸν ὅχι ἴσῃν, ἀλλὰ τὸ ἡμῖς καὶ τὸ πολλοσθημόριον αὐτὸ ἐστὶ τῆς ἀγάπης, τὴν ἵπταν οἱ διεθρομένοι ἄνθρωποι δεικνύουσιν πρὸς γυναῖκα πόρνην, ἐξ αὐτῆς ἐξαρτῶμενοι, ἐξ αὐτῆς βυθιζόμενοι, ὑπὲρ αὐτῆς ζῶντες, ὑπὲρ αὐτῆς τὰ πάντα τολμῶντες, μέχρι τῆς ἰδίας καταστροφῆς, ἀφωσιωμένοι εἰς αὐτήν, καὶ ὅταν ἀκόμη ἐξ αὐτῆς ἦνε ὁ ἀφανισμὸς τῶν;

Τὴν λοιπὴν τὸ ἄτοπον, ἐὰν ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος ἔρχομαι νὰ προβάλλω, εἰς ἐπισκόπους ἀνδρες, τῶν κοινοματάρχων τὸ ὑπὸ δείγμα, ὅχι εἰς τὴν φυλότητα τῆς προθέσεως καὶ τῆς ἐνεργείας, ἀλλ' εἰς τὸ δραστήριον, τὸ ἀεικίνητον, τὸ ἀκούραστον, τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὑπὲρ τοῦ κόμματος, ἐνδιαφέρον με θερμότητα, με ζῆλον, με πῦρ, με φανατισμὸν;

Δίκα ἐπισκόπους τοιοῦτους, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης, ἂς εὐτυχίσωμεν νὰ ἔχωμεν, διακονοῦντας εἰς τὸν Κύριον με δὴν ἀφροσύνην ἐκεῖνοι εἰς τὸν κομματικὸν ἀρχηγόν των, ἐξυπηρετοῦντας τὴν Ἐκκλησίαν με δὴν προθυμίαν ἐκεῖνοι τὸ κόμμα των, καθὼς ἐκεῖνοι ἀγρυπνοῦντας, κατηχεῖντας,

πειθόντας, ἐλαύνοντας, συγκρατοῦντας, θερμαίνοντας, ἐνθουσιάζοντας ἢ θλιβόμενοι ὅταν καρδίαται ἢ γάννισιν. Φυγὴ καὶ εἰς αὐτοὺς ὅταν παραστήσῃ ἢ ἀποσιναῖ ἀπὸ τῆς κόμματος ὁπαδός· δέκα, οὕτως τὸς, πάντα μόνον ἂς ἀποκτείνωμεν ἐπισκόπους, οὕτως ἐργαζόμενους ὑπὲρ τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐργασία καὶ ὅλ' εἶνε περιφανῶς ὑποτασσόμενη.

Μιχ. Γ. Γαλανός.

ΑΝΤ. ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗ

ΤΟ ΣΦΥΡΙ ΚΑΙ ΤΑ ΛΙΘΑΡΙΑ

ἢ

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΠΡΑΓΙΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἀνευφήμησαν πάντες, καὶ κατ' ἡνσιγμὴν ὁ ἥλιος ἔρριπτε λάβρα τὰ βλέμματά του, ἥρπισεν ἡ ἰσχύς τοῦ νέου πολιτεύματος.

Ἐκαστος ἐνοεῖ περὶ τοῦ τοῦ σχεδίου τῆς σφύρας· ἡ πολυπειρος καὶ ὁδυνηρὴς αὐτῇ ἐνότησιν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐστὶ αἰτία τῆς ἀποτυχίας ἦταν αἱ τῶν λίθων ἀνωμαλίες, αἱ πολλαὶ αὐτῶν γωνίαι, αἱ κορυφαὶ γραμμαί, καὶ πρὸ πάντων αἱ προεξέχοντες αἱ ἀποκρούουσιν ἀλλήλους κατὰ συνέπειαν, ἵνα ἐπέλθῃ ἡ ὁρμὴ, ἔπρεπεν αἱ ἀνωμαλίες αὐταὶ νὰ θραυσθῶσι, νὰ ἀπεθῶσι δὲ εἰς λίθους ὀρθογώνους ἢ περὶ τοιοῦτου.

Ἀναλαβοῦσα ἡ σφύρα τὴν ἀρχὴν ἡσθάνετο ἐν ἐαυτῇ τὴν δύναμιν νὰ ἐφκρῆσθαι, τὸ σχέδιόν της· ἐν τούτοις ἐπεθύμει νὰ ἐξεγείρῃ τοῦτο ὡς εἶον τε ὀλιγωτέρας διαμαρτυρίας καὶ ὑπόκωφα πράξεων· πρὸς τοῦτο ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ ἐπιβληθῇ ἐπιδεικνύουσα ὅλην τὴν ὑπεροχὴν της· ἐξέλεξε λοιπὸν, διὰ τὴν ἐπίδειξιν ταύτην, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸν ἰσχυρότερον, καὶ τὸν μᾶλλον σκληροτράχηλον τῶν λίθων, τὸν γρανίτην, καὶ πλησιάζουσα πρὸς αὐτὸν με ὕψος ἐπίσημον, ἄλλα πρὸς ἀκόμη, τοῦ εἶπε.

— Φίλε, αὐταὶ αἱ προεξέχοντες, ἐκαστὴ τῶν ὁποίων ἀντιπροσωπεύει καὶ μίαν ἀξίωσιν ἐγωϊστικὴν, αὐτοὶ πρέπει νὰ θραυσθῶσιν, ἵνα ἐπιτύχῃ τὸ ἔργον.

— Πῶς; . . . ἐγὼ . . . ποτέ . . . ἐπεχείρησε νὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ γρανίτης. Ἀλλ' ὁ δικτάτωρ δὲν ἔδωκε καιρὸν καὶ δὲν ἤνοιξε συζητήσεως· ὑψωθείς καταφέρθη βαρὺς κατὰ τοῦ λίθου, καὶ δι' ἐνός τρομεροῦ πλήγματος ἀπέθραυσεν οὐ μόνον τὰς ἀκμὰς ἀλλὰ καὶ μεγάλα τμήματα τοῦ λίθου διαμελίσασα σχεδὸν αὐτόν.

Φωνὴ ἄλγους ἐξῆλθεν ἐκ τῶν σπλάγχων τοῦ θραυσθέντος λίθου καὶ ἡ φωνὴ αὐτῇ εἰσέδυσεν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἄλλων· οὐχ ἦν τὸ πρῶτον πείραμα ἦτο ἐπιτυχές· ὁ γρανίτης κολοθωθείς καὶ ταπεινωθείς περιωρίσθη εἰς μίαν γωνίαν, περιμέλων τῶν ἄλλων· μόνον χαίρεσκαρον παρηγορίαν—καὶ τὴν θραυστῶν τῶν λοιπῶν. Οὗτοι δὲ ἐπτοήθησαν τοσοῦτον ἀπὸ τῆς

των, ἀλλ' οὐδὲ ἀνθρωπίνως σκέπτονται καὶ συναισθάνονται, λοιπὸν προσοχὴ εἰς τοὺς καλούς. . . »

Διὰ τοῦ τοιούτου ἐν ἔργῳ ὃν πλοῦς ἢ πύχυσ, θὰ ἀνα-
λάβῃς ἢ ἐκκλησιαστικὴ ἀλήθεια, καὶ πολλοὶ ἐκτροχισθέντες
θὰ ἐπονοχλώσιν εἰς τὴν κακοκλήν τροχὴν πρὸς ἡμεῖς ἐκ τούτων
καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀναπλαστικός.

ΤΑ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ ΒΙΟΥ

Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἔχει τὰ μεγάλα, τὰ ὑψηλά, τὰ
δεσπνὰ καὶ σωτήρια συγγράμματα προβλήματά του. Εἶνε τὰ ἐπε-
γεγμένα ἐκ τῆς φιλοσοφικῆς μελέτης περὶ τοῦ Θεοῦ, περὶ
τῆς φύσεως, περὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅστις μελετᾷ αὐτὰ καὶ ζητεῖ τὰ πρῶτα αἰτία καὶ τὰ
τελικὰ αἰτία, θέλει εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀντιμετω-
πίσῃ καὶ προβλήματά του τοῦ καθημερινοῦ βίου, τὰ ὅποια
στενῶς συνεχόνται μ' ἐκεῖνα καὶ ἐμοῦ εὐρίσκουσι τὴν λύσιν.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε βεβηλὴς ἢ ἀπρόδεξις τοῦ Θεοῦ· ἐάν
ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπλάττετο, μὴ ὁ Θεὸς θὰ ἔχονε τίποτε ἀπὸ
τὴν πραγματικότητά τῆς αἰωνίου ὑπέρβειδος του ;

Ἀλλὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἡ μελέτη τῶν ἐντὸς αὐτοῦ,
τῶν πέριξ αὐτοῦ γεγονότων καὶ φαινομένων, ἀποτελεῖ ἓν ἐκ
τῶν στοιχείων, διὰ τῶν ὁποίων μαρφώνει, ὅχι μόνον τὴν
περὶ ἑαυτοῦ κρίσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν περὶ τοῦ Θεοῦ. Ὡς πρὸς
στενεῖ ἢ ἀπιστεῖ, καθόσον νομίζει καὶ πρεσβεύει, ὅτι τὰ ἄν-
θρώπινα πράγματα μαρτυροῦσιν ὅτι ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει
Θεός.

Αἱ φαινόμενα π. χ. ἀνωμαλίας καὶ ἀδικίας ἐν τῷ ἀνθρω-
πίνῳ βίῳ, τὸσον τῶν ἀτιμῶν, ὅσον καὶ τῶν κοινωνικῶν ἁμαρ-
τιῶν, καλλιεργοῦσι τὰς τάσεις τῆς ἀπιστίας, καὶ ὑποβοηθοῦσι
τὰς ὁρμὰς τῆς ἀμφιβολίας.

Ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ συνδέεται μὲ τὴν ἰδέαν τῆς τάξεως,
τῆς ἁρμονίας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγαθότητος. Πᾶσα λοι-
πὸν φαινόμενη ἀταξία καὶ πᾶσα τῆς ἁρμονίας διατάραξις ἐν
τῷ κόσμῳ τῆς φύσεως καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἀνθρώπων, κα-
θὼς καὶ πᾶσα ἀνωμαλία καὶ ἀδικία, τὴν ὁποίαν ἠθέλωμεν νο-
μίσαι ὅτι ἀνακαλύπτουσαν εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὰς σχέσεις τῶν
ἀνθρώπων, φέρει εἰς τινὰ δοκιμασίαν τὴν πίστιν μας, ὅχι δὲ
ὀλίγοι ἀπὸ τῆς ἀπορίας μεταπίπτουσιν εἰς τὴν κατήφορον
τῆς ἀμφιβολίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐν ἐπικίνδυνον ὀλισθήμα
ἡμπορεῖ νὰ μᾶς καταρρίψῃ εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἀθείας.

Τὰ προβλήματα ταῦτα τοῦ καθ' ἡμέραν βίου εἶνε ἐπίσης
σοβαρὰ καὶ διὰ τὸν κόσμον τῶν γεγονότων καὶ διὰ τὸν κό-
σμον τοῦ λαοῦ. Τὸ νὰ εὐτυχῇ ἢ κακίῃ, ὡς ἡμεῖς νομίζομεν,
τὸ νὰ ὑπερβῇ ἢ ἀρετῇ, σύμφωνα μὲ τὴν ἰδιότητά μας ἀντί-
ληψιν, τὸ νὰ ὀργισθῇ ἢ γέλωτι ἡ ἀκολασία, καὶ τὸ νὰ πεί-
ζηται ὑπὸ ὀλίγων καὶ στερέσεων ἢ σωφροσύνης καὶ ἡ ἀγνό-
της, κλίνει πολλοὺς νὰ πιστεύουν ὅτι τὰ ἀνθρώπινα φέ-
νται τυφλῶς καὶ τυχαίως, ἄνευ ἐποπτείας τινὸς καὶ ἀρ-
χῆς, ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶνε ὄνομα κενόν, ὅτι ἡ ἀγαθότης
τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶνε ἐλπίς ἀνυπόστατος καὶ πα-
ρηγορία μαρτῆ, καὶ ἐντεῦθεν ἐν ἐκ τῶν δύο γίνεται ἢ ὅπως
διόλου ἐπέρχεται ἀπιστία πρὸς τὸν Θεόν, ἢ νομίζουσιν ὅτι,
καὶ ἂν ὑπάρχῃ Θεός, ἔχει ἐγκαταλειμμένον τὸν κόσμον
τῶν ἀνθρώπων. Ἐν δὲ τὸ πρῶτον ἦνε ἀπιστία πλήρης, τὸ
δεύτερον σχεδὸν διόλου δὲν διαφέρει ἀπ' αὐτῆν.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι δὲν στέργουσι ν' ἀπο-
μακρυνθῶσιν ἀπὸ τὴν πίστιν των, δὲν ἰσχύουσιν ὥστε νὰ
μένωσιν ἐντὸς παντὸς ἐσωτερικοῦ θορύβου καὶ πάσης ταρ-
χῆς. Ὅταν μάλιστα θρασύνονται πολὺ ἡ ἀνομία, ὅταν ἡ
ἀμαρτία ἐπιδεικνύηται ὡς δύναμις τις ἀκαταγώνιστος, τὰ
πάντα τολμῶσα καὶ τὰ πάντα διαπράττουσα, ὅταν αὐτὸς ὁ
Θεὸς φαίνεται ὅτι στέργει, οὕτως εἰπεῖν, νὰ ἐκδιώκεται ἀπὸ
τοῦ κόσμου τούτου, οὔτε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὑπερασπίζων οὔτε
τοὺς ἐπικαλούμενους αὐτόν, καὶ οἱ εὐσεβέστατοι τότε τεί-
νουσι νὰ διασκευθῶσι καὶ, ἂν συγκαταβῶσιν, τὸ ἐρώτημα
τῆς ἀπορίας διὰ τὰ συμβαίνοντα ἀναθίκεται ἀλγεῖν ἀπὸ
τῆς σίματωμένης καρδίας των, ἢ δὲ πίστις των καταντᾷ
σπρίδρα ἐπιδύνας, σχεδὸν μαρτυρικῆς.

Τὸ δὲν ὑπάρχει Θεὸς τῶν ἀπίστων φιλοσόφων, λέγεται
ἀπὸ ὀλιγωτέρους ἐκείνων, οἵτινες τὸν Θεὸν ἀρκοῦνται ἢ τεί-
νουσι νὰ ἡρηθῶσι. διότι τάχα βλέπουν τὸν κόσμον νὰ φέ-
ρηται ἄνευ αὐτοῦ. Ὁ μὲν κόσμος τῶν ἀσθεῶν, ἐν μίσῳ τῶν
θριαμβούντων παθῶν του καὶ τῶν ἀτιμωρῶντων ἀσχευρηγ-
μάτων του, καταγελᾷ τὴν πίστιν εἰς θεῖαν δικαιοσύνην· ὁ
δὲ πολὺς κόσμος τῶν θλιβομένων, τῶν πιεζομένων, τῶν στε-
νωρομένων, ταῦτα ἀφ' ἐνὸς βλέπων, καὶ ἀφ' ἐτέρου νο-
μίζων τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐγκαταλειμμένου, ἂν δὲν ἐπανα-
στατῇ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὀφθαλμῶν δὲ νὰ κατα-
ληφθῇ ὑπὸ δυσφορίας τινὸς, ξένης πρὸς τὴν τελείαν ἐμπιστο-
σύνην καὶ ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ὀφείλει πρὸς αὐτόν.

Ὁ ἱερεὺς Χρυσόστομος, ὁ μέγας καὶ βαθὺς καὶ ἀπαράμιλ-
λος κεραικὴς καὶ γνώστης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων,
ἠσθάνετο καὶ ἤκουε καὶ ἔβλεπε ὅλον τὸ κακόν, τὸ ἴδιον
ἐντεῦθεν προκύπτει, καὶ ἠθέλησε, φέρων εἰς τὸ μέσον ὅλα
αὐτὰ τοῦ καθημερινοῦ βίου τὰ ἐνοχλητικὰ προβλήματα, νὰ
τὰ ἐξετάσῃ ἐν πρὸς ἑν, ὃ δὲ νὰ δείξῃ πῶς πρέπει νὰ κρίνω-
μεν τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ συμβαίνοντα, καὶ νὰ στηρίζω-
μεθα δι' ὅλων, οἷον ὅποτε καὶ ἂν ἦνε, εἰς τὴν πίστιν πρὸς
τὴν πρόνοιαν, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ.
Εἰς τοὺς πρὸς τὸν ἀσκητὴν Σταγείριον τρεῖς λόγους του
περὶ αἰθυσίας παρέχει τὴν μεγάλην ταύτην ὑπηρεσίαν, νὰ
ἀποδείξῃ καὶ νὰ πείσῃ ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε μὲ ὅλον τὸ κράτος
του καὶ ὅλην τὴν λάμψιν του καὶ ὅλην τὴν ἐπιβολὴν του
καὶ ἐκεῖ, ἀφ' ὅπου οἱ ἄνθρωποι, ἐν τῷ σκοτασμῷ καὶ τῇ
συγχύσει των, τὴν κρίνουσιν ἀπόντα, ὅτι αἱ δοκιμασίαι τῶν
δικαίων καὶ τῶν ἀγαθῶν εἶνε δαίγματα κρείσσονος ἐκτιμή-
σεως καὶ ἀνωτέρας εὐνοίας, ὅτι πολλοὶ φαινόμενα ἀδικίας
καὶ ἀνωμαλίας τοῦ βίου νομίζονται τοιαῦτα ἐκ τῆς ἀτελείας
ἡμῶν, ἐνῷ πράγματι ἐνέχουσι πολλὴν δικαιοσύνην καὶ πολ-
λὴν σκοπιμότητα, ὅτι ὁ ἀσεβὴς οὔτε εὐτυχεῖ ποτε ἐν ἀλγῇ.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΑΤΟΝΟΝΤΑΣ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΚΡΙΜΑΤΩΝ

Θεῖα, καὶ εἰς τέλος ὁ ἀπολαύσῃ, ὅτι τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ
εἶνε ἀνεξέρευντα, ὁφείλομεν δὲ νὰ τὸν ἐμπιστευθῶμεθα ἀπ-
μωρίστως καθὼς τὰ τέκνα τῶν πατέρων των, καὶ ὅτι ὁ ἴδιος
διήκει καὶ εἰς ὅλα μαρτυρεῖται ἢ ἡμεῖς αὐτοὺς σφίκα, ἢ κρι-
ταῖα δικαιοσύνην του, καὶ ἡ ἀσύγκριτος ἀγαθότης του.

Ἀσθενὴ τὴν περίληψιν τῶν περὶ τούτων σκέψεων καὶ τῶν
ἐπιχειρημάτων παρέχομεν διὰ τῶν στηλῶν τῆς «Ἀναπλά-
σεως».

Αἱ σελίδες τοῦ μεγάλου διδασκάλου καὶ πατρὸς καὶ ῥήτο-
ρος τῆς Ἐκκλησίας, αἱ ἐμπεριέχουσιν τοὺς πρὸς Σταγείριον
λόγους, ἤξιζε ν' ἀναγνωσθῶσιν ὑπὸ μυριάσιν ἀναγκαστῶν.
Ὅσοι θ' ἀναγνώσῃ τὰ τρίτον τεύχος τῆς ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦ
ἀδελφοῦ μου Νικολάου ἐκπονομένης μεταρρύθμισης τῶν
Ἀπάντων του, θέλουσιν ἴδει ὅτι εἰς τὸ γλυκοχαρακτὸν τῆς
ιερωτέρης καὶ μεγαλοπρεπεστάτης καὶ θαυμασιωτέρας συγγί-
φικῆς καὶ ῥητορικῆς μεγαλοφυΐας, τοῦ Χρυσόστομου, τὸ ἐπι-
φανὲν διὰ τῶν προτέρων λόγων του, ἐπακολουθεῖ διὰ τῶν
πρὸς Σταγείριον λόγων λαμπρότερα καὶ περιεκτικότερα
ἀκτινοβολία. Ἡ θεῖα χάρις ἐν τῷ ἀξιώματι τοῦ διακόνου
ἐπεφοίτησεν εἰς αὐτόν πλουσιωτέρα, πλήθος δὲ καὶ σα-
φήνεια καὶ ἀριεμία καὶ πρωτοτυπία καὶ παιθὼ ἀκαταγώνι-
στων ἐπιχειρημάτων ἀμιλλῶνται πρὸς ἁρμονίαν καὶ κάλλος
καὶ δύναμιν καὶ εὐτροπίαν καὶ πλοῦτον φράσεων καὶ μεθό-
δων λόγου, αἵτινες ἐμβάλλουσιν εἰς εὐράνιον ἔκστασιν καὶ
ιερὰν μαγείαν, καὶ κρατύνουσι τὴν χριστιανικὴν πεποιθή-
σιν, πληθεύουσιν ἡμᾶς ἀμύθητον τινὸς γλυκύτητος καὶ εὐδαι-
μονίας τὸν ἀναγνώστην.

Τὰ ἐνοχλητικὰ προβλήματα τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ταράτ-
τουσι καὶ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τρόπον θλιβερόν. Ἑλλείψεις θρη-
σκευτικῆς μορφώσεως ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἐκκλησίᾳ ἀρχαῖα,
ἐκπαιδεύσεως ἀδιαφορία, καὶ ὄχλος γεγονότων ἄλλων, τὰ
ὅποια ἐσάλευσαν τὴν πίστιν καὶ ἐψύχρανεν τὴν εὐσέβειαν, κλ-
μουνου πολλοὺς ἐξ ἡμῶν νὰ τυρλώττωσι πρὸς τὴν δικαιοσύνην
τὰ ἀνθρώπινα θεῖαν σοφίαν, καὶ νὰ φέρωνται ἄνευ Θεοῦ, ἢ
μᾶλλον εἰπεῖν προκαλοῦντες κατὰ τῶν κεφαλῶν των Θεὸν
τιμωρόν καὶ ἐκδικητὴν. Διὰ τοῦτο αἱ λύσεις, μὲ τὸς ὁποῖας
εἰς τὰ προβλήματα ταῦτα ἀπαντᾷ ὁ ἱερεὺς Χρυσόστομος, εἶνε
καὶ δι' ἡμᾶς ἐξέχως ἐνδιαφέρουσαι, καὶ δύνανται πολλοὺς νὰ
φωτίσωσι καὶ παρηγορήσωσι καὶ νὰ στηρίξωσι πολλοὺς.

Ἐπιθυμοῦμεν ἰδίᾳ οἱ κληρικοὶ ἡμῶν νὰ προσέξουν εἰς
αὐτάς. Τεταγμένοι νὰ παρηγορῶσι καὶ νὰ στηρίζωσιν, ὁφεί-
λουσι νὰ γνωρίζωσιν ἐν ἀκριβεῖα τοὺς λόγους τῆς παραφυ-
θίας καὶ τῆς οἰκοδομῆς, ὁ δὲ Χρυσόστομος εἰς τοῦτο μάλι-
στα ἐτάχθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, νὰ χρησιμεύῃ μέχρι συντελείας
τῶν αἰώνων ὡς ὁ μεγαλειότερος καὶ μεθοδικώτερος διδάσκα-
λος τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διδασκάλων καὶ ποιμένων.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

Ἐν ὅρῳ ἀσθενείας διατάσσεται ὁ ἱερεὺς πρὸς ἡμᾶς, τὰ
ὅποια εἰς τὴν ἀγνοίαν μας φαίνονται ἐπιβλαβή, ὡς π. χ.
ὅταν παραγγέλλῃ κρυφίαν μίαν τοῦ σώματος μας νὰ θέ-
ταιμεν ὑποκάτω εἰς κρυφόν, ἀπὸ τὸν ἴδιον ὅπως κατ' ἐξο-
νεται ψυχρόν. Τί ἐν τούτοις κάμνομεν ἡμεῖς ; Οὐδὲ ἀντιλέ-
γομεν. Ἀπὸ καὶ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι σύμφωνα μὲ τὴν
ἐπιστήμην του ἐνεργεῖ, ὑποχωροῦμεν καὶ συμμορφωθῶμεθα,
καὶ ταῦτα, ἐνῷ γνωρίζομεν ὅτι πολλὰς ἀπέτυχεν εἰς τὴν
διόγνωσιν καὶ τὴν θεραπείαν. Προκειμένου λοιπὸν περὶ τοῦ
Θεοῦ, ὅστις εἶνε αὐτὴ ἡ Σοφία, διὰ τὴν ὑπεβάλλομεν εἰς τὴν
βίαν ὅσα κάμνει εἰς ἡμᾶς, καὶ ἐπικρίνομεν καὶ κατακρι-
νομεν καὶ γογγύζομεν, διότι ὁ Θεὸς ἔδωκε πολλὰς ἐνεργεῖς ;
Τοῦτο εἶνε ἴδιον μανωμένων. Πρέπει νὰ δεγθῶμεθα ὅτι ἐκ
τοῦ Θεοῦ προέρχεται, μὲ τελείαν ἐμπιστοσύνην ὅτι καὶ δι-
καιὸν εἶνε καὶ συμφέρον. Ἄν δὲ δὲν τὸ ἐννοώμεν, ὑπ' ὀ-
ψιν μας ὡς ἔχομεν ὅτι γνώρισμα εἶνε καὶ τοῦτο τῆς σοφίας
τοῦ Θεοῦ, τὸ νὰ μὴ γνωρίζωμεν ὅλα τὰ κατ' αὐτὴν σφῶς,
διότι, ὡς εἶπεν ὁ προφήτης, αὐτὰ κρίματά του εἶνε ἀκατά-
ληπτα καὶ ἀνεξιχνίατα ὡς ἄβυσσος βάθειαις.

Ἡμεῖς καὶ οἱ παῖδες μας.

Δὲν κάμνομεν ἡμεῖς εἰς τὰ παιδιὰ μας πολλὰ, τὰ ὅποια
φαίνονται εἰς αὐτὰ βλαβερά, ἐνῷ εἶνε πράγματι ὠφέλιμα ;
Καὶ ἐν τούτοις ἐκεῖνα δὲν ἔχουν τὴν ἀποτέλειαν νὰ μάθουν
τὴν αἰτίαν, οὔτε ἡμεῖς ζητοῦμεν νὰ τὰ πείσωμεν πρὶν ὅτι
συμφερεῖ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον γίνεται. Τί δὲ μόνον πράττομεν ;
Τὰ παιδαγωγοῦμεν ὅτι ὁφείλουσι, νὰ ὑποχωρῶσι καὶ νὰ δε-
χωνται μὲ πλήρη ἐμπιστοσύνην ὡς καλὸν ὅτι, διατάξωσιν
οἱ γονεῖς των· τίποτε δὲ περιττόν νὰ μὴ ζητοῦν. Διὰ τὴν
λοιπὴν ἐν ἀκολουθοῦμεν τὸν κανόνα τούτον, ὅσας ἐπορευ-
μεν διὰ κατὰ ἀπὸ ὅσα μᾶς συμβαίνουν, ἀπὸ μάλιστα ὁ Οἰ-
κὸς Πατὴρ μας εἶνε ἄξιος περισσοτέρως ἐμπιστοσύνης ἀπὸ
ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἠπαιτοῦμεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας
ἐκ τῶν τέκνων μας ;

Αἱ ἀπορίαι τῶν ἁγίων ἀνδρῶν.

Καὶ ἄγιοι ἄνδρες, ὡς ὁ Δαυὶδ, ὡς ὁ Ἱερεμίας, ἠρώτησαν
ἀπορῶντες διὰ πολλὰ πράγματα τὸν Θεόν. Ἰδίως τοὺς
ἐτάραττε τὰ θέματα τῶν εὐτυχούντων ἀσθεῶν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς
οὐδὲ ἀπάντησιν τοῖς ἔδωκε. Διὰ τὴν ; Διὰ νὰ μάθωσι καὶ οἱ με-
ταγενέστεροι καὶ διόλου νὰ μὴ ἐρωτῶσιν, ἐπαναπαύομενοι εἰς
τὸ ὅτι ὁ Θεὸς ὅλα πρεπόντως ἐνεργεῖ, ἢ δὲ δικαιοσύνην του
θ' ἀνταμείψῃ τὴν ἀρετὴν καὶ θὰ τιμωρῇ τὴν κακίαν.

Πῶς δυνάμεθα νὰ ἰσχυρίζωμεν.

Αἱ φαινόμενα ἀδικίας τοῦ βίου δὲν πρέπει νὰ μᾶς ταράτ-
τουν διόλου, ἀπὸ εἰμῶτα παπεισμένοι ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ
δοθῇ αἰώνιος ζωὴ εἰς τὸν δικαίον, κίχας δὲ αἰώνιος εἰς τὸν
φαῦλον. Τὸ νὰ κρίνωμεν τὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων ἐξ ὧν
συμβαλόντων εἰς αὐτοὺς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἶνε ἄνοησία.
Τί εἶνε ὁ πρὶν βίος ἀπέναντι τῆς αἰωνιότητος ; Στιγμή, ἢ
ὅποια παρέρχεται ποτε κατ' ἐλοκλήριον. Τί λοιπὸν ἂν ὁ δι-
καιὸς ὑποφέρῃ πρὸς στιγμὴν ; τί ἂν ὁ ἀσεβὴς πρὸς στιγμὴν
φαινηται ὅτι εὐτυχεῖ ; Τὸ πού θὰ καταντήσῃ ὁ καθεὶς διὰ
πάντοτε, αὐτὸ εἶνε εἰς τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἀποδίδωμεν.
Ἀπὸ λοιπὸν αὐτὸς ὁ Θεὸς βεβαιώνει ὅτι ὁ καθεὶς ἀπὸ

ἡμᾶς θὰ λάβῃ ὅτι τοῦ ἀλλοῦ, διὰ τὴν παραπονομήν καὶ δυσφορίαν ἐναντίον τοῦ, λέγοντες ὅτι τὸ γὰρ δὲν ἀποδοῖ δικαιοσύνην ; Ὁ προφήτης Ἰερειμίας ἐπιθυμῶν τὴν ἀπορίαν, ἀπεκρίθη τὸν ἐπιδραστήν, λέγων· ἰδοὺ ἡμεῖς Κύριε· τοῦτόστις δὲν ἤξευρε μὲν τὸν ἑαυτοῦ καὶ τὸν ἰσχυρὸν ἐνεργεῖ, πιστεύει ἡμῶν, καὶ φρονεῖ ὅτι δίκαιος εἶνε ὅλα ὅσα ἀπὸ αὐτοῦ γίνονται. Τοῦτο λοιπὸν ἂν πιστεύωμεν καὶ ἡμεῖς· ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος. Μὲ αὐτὴν τὴν πεποιθήσιν ἂν ὁπλίσθωμεν, θὰ εὖμεθα ἡσυχίαν ἐν τῇ ψυχῇ μας, οὐδὲ θὰ μάς σαυδοῦναι τὸ θέλημα τοῦ πάσχοντος δικαίου, ἢ τοῦ εὐτυχούντος κατὰ τὸ φρονούμενον ἀμαρτωλοῦ.

Αἱ εὐτυχίαι τῶν ἀσεβῶν.

Ὁ ἀσεβὴς φρίνεται ὅτι εὐτυχεῖ, καὶ οἱ πιστοὶ ταραττονται. Διὰ τί ; Ἦνευ λοιπὸν τῶν μικρῶν ἢ αἰωνιότης, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ φλογίζηται ὁ ἀσεβὴς, ὥστε νὰ μᾶς ἐνοχλῇ ἢ ἀνέσεις, τὴν ὁποίαν ἀπολαυθάνει εἰς τὴν προσωρινὴν σκηνὴν τοῦ κόσμου τούτου ; Καὶ ἂν ὁ Θεὸς μακροθυμῇ, διὰ νὰ τὸν ἐλκύσῃ διὰ τῆς ἀγαθότητός του, ἂν ὁ Θεὸς τὸν θεωρῇ ἀνίκανον νὰ δεχθῇ τὴν διὰ τῶν συμφορῶν παιδευαρίαν καὶ τελεσίωσιν, καὶ μεταχειρίζεται ἡμᾶς μόνον καὶ μαλακὰ μέσιν, πρέπει τοῦτο νὰ μᾶς σαυδοῦναι ; Ἐπειτα, τί λέγομεν ὅτι εὐτυχεῖ ὁ ἀσεβὴς ; Τὸ τρώγειν λοιπὸν ἐν τρυφῇ, καὶ τὸ πίνειν, καὶ τὸ διασκεδάζειν, ταῦτα ἀποτελοῦσι τὴν εὐτυχίαν ; Καὶ ὅταν ὁ ἀσεβὴς μαστιγίζεται ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ καὶ ταραττεται ἀπὸ τῆς πονηρίας ἐπιθυμίας τοῦ, ὅταν οὕτως εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ, οὕτως εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ, οὕτως εἰς τὰς κοινωνικὰς του σχέσεις δύναται νὰ εὕρῃ τὴν γαλήνην ἐκείνην καὶ τὴν ἀρμονίαν, ἥτις εἶνε ἡ βλάστης τῆς μακαριότητος, τί εὐτυχία εἶνε ἡ εὐτυχία τοῦ ἀσεβοῦς ;

Καὶ μήπως ἐξ ἔργου ὥρ, κατὰ τὴν ὁποίαν τίποτις ἀσεβεῖς τιμωροῦνται καὶ μὲ ἀσθενείας καὶ μὲ θανάτους πρωτόπων ἡγῶν καὶ μὲ ἀπώλειαν περιουσίας καὶ μὲ καταστροφὴν ἐκ μέρους τοῦ κόσμου καὶ μὲ τῶν ἄλλων πληγὰς ; Ἀλλὰ δὲν τιμωροῦνται ὅλοι οἱ ἀσεβεῖς ; Ἐν τῇ μελλούσῃ ἡμῶν κρίσει ὅλοι θὰ τιμωρηθῶσιν. Αὐτὸς ὁ Κύριος τὸ ἐβεβαίωσε. Καὶ ἂν ἐν τιμωρῶνται εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ὅλοι, καὶ τοῦτο ἔχει τὸν σκοπὸν τοῦ. Διότι εἶνε ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι λέγουσιν· δὲν ὑπάρχει κρίσις μελλούσα· καθὼς κακία τιμωρεῖται εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Ἐν λοιπὸν πράγματι ὅλοι οἱ ἀσεβεῖς καὶ πονηροὶ ἐτιμωροῦντο ἐν τῇ—ὅτι ἐπληθύνοντο οἱ ἀνοήμονες τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν μισοθρησκίαν. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἀποκαθάρσιν μέσιν. Διὰ νὰ μὴ θρασύνωνται οἱ ἄνθρωποι καὶ χειροτερεῖσιν, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ θεία δικαιοσύνη δὲν ἐπεμβαίνει εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, διὰ τοῦτο τιμωρεῖ καὶ ἐν πολλοῖς ἐκ τῶν ἀσεβῶν. Δὲν τιμωρεῖ ὅμως καὶ ὅλους, διὰ νὰ ἐνισχυθῇ ἡ πίστις εἰς τὸν λόγον τῆς μελλούσης κρίσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ δικαιοσύνη θὰ ἀνασκηθῇ γενικῶς καὶ θὰ λάβῃ πλήρη ἱκανοποίησιν διὰ τῆς τιμωρίας ὅλων τῶν ἀμαρτωλῶν.

Διὰ τί πάσχουν οἱ ἀγαθοί.

Τὸ ὅτι ὑποφέρουν οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, καὶ αὐτὸ σαυδοῦναι πολλοὺς, καὶ φαίνεται ἀναντίον εἰς τὴν θεῖαν δικαιοσύνην. Ἀλλὰ διὰ τί ; Ὁ κόσμος δὲν εἶνε τράπεζα ἀπολαύσεως, οὐδὲ εἰκὼς ἀνέσεως. Τί δὲ εἶνε ; στάδιον ἀγῶνος. Ὅστις καλὴτερα γυμνασθῇ καὶ γενναίωτον ἀγωνισθῇ, λαμπρότερον καὶ θὰ λάβῃ τῆς νίκης τὴν στέφανον. Τί δὲ εἶνε θλίψις ; Γυμνάσιον. Καὶ ἡ συμφορὰ ; Ἀσκήσις. Καὶ πολλάκις ὁ Θεὸς καλλυπτασθῇ τὰς θλίψεις καὶ τὰς συμφορὰς εἰς τοὺς πλέον ἀγαθοὺς. Ἀπὸ ἀδικίαν ; Ὁχι· ἀλλ' ἀπὸ ἀγάπην. Διὰ νὰ ἀναδειχθῇ περισσότερο ἡ ἀνδρεία των καὶ τοῖς δοθῇ μεγαλύτερα ἢ ἀμοιβή. Τί κάμνουν καὶ οἱ ἄνθρωποι εἰς τοὺς

ἀγῶνας τοῦς κοσμοποῖς ; Ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους ἀγαποῦν, τοὺς ὑπετάσσουσιν εἰς κόπους καὶ ἀσκήσεις, καὶ τοὺς φέρουσιν εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς πίστεως καὶ τῆς πυρρῆς, καὶ τοῖς δίδουν μακάριον ἐν τῇ ἀνταγωνιστικῇ, ὥστε νὰ κινήσιν νὰ ἐπαινεθῶν περισσότερο. Αὐτὸ κάμνει καὶ ὁ Θεός. Ὁν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει.

Ὁ υἱός, ὁ ὁποῖος, ἐν ὧν πολέμῳ, μένει μακρὰν ἐπιδομῆτος εἰς τὴν τρυφὴν καὶ τὴν ἡσυχίαν, εὐχαριστεῖ τὸν πατέρα του ; Ὁχι. Καὶ ὁ υἱὸς δὲ καταφρονεῖται. Ἐνῶ αἱ πληγαί, τὰς ὁποίας ἐπιδικαίνει ὁ υἱός, ἀποτελοῦν δόξαν ἰδικὴν τοῦ καὶ σέμνωμα τοῦ πατρὸς του. Τί λοιπὸν σαυδοῦναι ἡμᾶς, ἂν ἀφῶμεν ἀγῶνας δίδωνται εἰς τοὺς δικαίους καὶ ἀγαθοὺς ; Οἱ ἀγῶνες αὗτοι θὰ τοὺς κάμνουν ἐνδοξότερους, καὶ ἀπὸ τὰς θλίψεων καὶ τοῦ πόνου θὰ ἐκπηγάσῃ ἡ αἰωνία μακαριότης των. Πρέπει διὰ τοῦτο νὰ τοὺς θρηνώμεν, ἢ πρέπει νὰ τοὺς μακαριώμεν ;

Ἐπειτα καὶ τοσοῖς δικαίοι καὶ ἀγαθοὶ δὲν διάγουσι καὶ ἐν ἡμέρᾳ καὶ τιμῇ ; Καὶ τὰ δύο ἔχουν τὸν λόγον των. Μὲ τὸ ὅτι τοσοῖς δικαίοι πάσχουν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ἐνισχύεται περισσότερο ἡ πίστις εἰς τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν μελλούσαν μισοθρησκίαν· διότι θὰ ἦτο ἀποπτώματιον νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ὁ Θεός, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἄλλη ζωὴ, ἀφίνει νὰ τιμωρῶνται εἰς τὴν ἐνταῦθα τῶν ἀγαθῶν ἄνθρωποι. Διὸ καὶ ἀνέστην ἀπὸ τῶρα εἰς πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, διὰ νὰ βεβαιώσῃ μὲ τὰ πρόσημα αὐτὰ ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς ἱκανοποιήσεως δι' ὅλους τοὺς δικαίους, καὶ διὰ νὰ μὴ ἀποθαρρύνωνται οἱ ἀσθενέστεροι μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι καθὼς δικαίος εἶνε ὁρισμένος νὰ ὑποφέρῃ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

Διὰ τί πολλοὶ ἐκ νεαρῆς ἡλικίας ὑποφέρουσιν.

Πολλὰ καὶ διάφορα εἶνε τὰ αἷτια. Καὶ ἡ ἀκρασία τῶν γονέων, ἥτις διὰ τῆς κληρονομικότητος μαστιγίζει τὰ τέκνα, καὶ ἡ κακὴ ἀνατροφή, καὶ δυσμενεῖς κλιματολογικαὶ συνθήκαι, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα συμπτώματα· ποῖός δὲ τοῦτος τὸ ὅτι ὁ Θεὸς πολλοὺς ἐξ αὐτῶν γνωρίζει ὅτι θὰ γένουν πονηροί. Καὶ διὰ τοῦτο προκαταλαμβάνει νὰ τοὺς δεσμεύσῃ μὲ τὰς τιμωρίας. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ἀπὸ τῆς συμφορῆς αὐτῶν ἐσαυφρονίσθησαν πολλάκις γονεῖς, ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς. Τοῦτο δὲ δὲν εἶνε κέρδος μικρόν. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι θὰ εἶνε λόγοι, τοὺς ὁποῖους γνωρίζει ὁ Θεός. (Ἐπεται τὸ τέλος)

ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΙ

Διὰ Β. Δ. ἐνεκρίθησαν ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προταθέντων ὑποψηφίων ἀρχιεπισκόπων, διὰ μὲν τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Κερκύρας ὁ πανοσιολ. κ. Σεβαστιανὸς Νικοκάδουρας, διὰ δὲ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Κορινθίας ὁ πανοσιολ. κ. Βαρθολομαῖος Γεωργιάδης, καὶ διὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Λευκάδος ὁ πανοσιολ. κ. Εὐγένιος Περδικάρης.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς ΛΑΙΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣΤΗΣ· ἈΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

Υ' 1)2—8 1)2 μ. μ.

Σαββάτω 4 Σεπτεμβρίου Μιχ. Γαλανός

Κυριακῇ 5 » Μιχ. Γαλανός

Ἐν τῇ Ζαννείῳ Ὁρφάνοτροφεῖῳ ἐν Πειραιεῖ

8—9 μ. μ.

Σαββάτω 4 Σεπτεμβρίου Δ. Παπαδόπουλος.

Πέμπτῃ 9 » Μιχ. Γαλανός